

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 23To/105/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3815010209
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ondrej Samaš
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3815010209.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ondreja Samaša a sudcov JUDr. Františka Kováča a JUDr. Patrika Príbelského, PhD. na verejnom zasadnutí konanom dňa 1. februára 2016 prejednal odvolanie prokurátora Okresnej prokuratúry Prievidza v trestnej veci obžalovaného

J. U.,

nar. X.X.XXXX v X., okres L., bytom L., I. XXX/X, na verejnom zasadnutí neprítomného,

ktoré podal proti rozsudku Okresného súdu Prievidza, sp.zn. 3T/66/2015 zo dňa 24. júla 2015 (v rozsudku je nesprávne uvedené 9.6.2015 - zrejme písárska chyba) a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr.por. sa odvolanie prokurátora zamietá, pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom súdu prvého stupňa bol obžalovaný J. U. uznaný vinným z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 2, 3 písm. b/ Tr.zák., pretože hoci mu zo Zákona o rodine vyplýva povinnosť starať sa o výživu svojich detí a naposledy rozsudkom Okresného súdu v Prievidzi, sp.zn. 11P/30/2006 zo dňa 27.10.2006, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 22.11.2006, bol zaviazaný platiť na výživu mal. B. U., nar. XX.X.XXXX, sumu 2.000,- Sk (66,38 eur), na mal. I. U., nar. XX.X.XXXX, sumu 1.900,- Sk (63,06 eur) a na výživu mal. O. U., nar. XX.X.XXXX, sumu 1.800,- Sk (59,74) mesačne matke detí T. W., nar. XX.XX.XXXX, vždy do 20. dňa v mesiaci vopred, počnúc dňom právoplatnosti rozsudku, túto povinnosť si v mieste bydliska v Prievidzi a v mieste bydliska poškodenej v Novákoch neplnil od 1.7.2014 do 30.11.2014 tým, že v čase, keď bol zamestnaný, u zamestnávateľa nenahlásil vyživovaciu povinnosť, výživné si neplatil a o zamestnanie prišiel pre porušovanie pracovnej disciplíny, následne po strate zamestnania sa nezaregistroval na úrade práce, čím na výživnom zostal dlhovať oprávnenej sumu 946 €.

Bol za to odsúdený podľa § 207 ods. 3 Tr.zák. s použitím §§ 36 písm. l/, 37 písm. m/, 38 ods. 2 Tr.zák. k trestu odňatia slobody na 15 mesiacov, výkon ktorého trestu mu bol podľa §§ 49 ods. 1 písm. a/, 50 ods. 1 Tr.zák. podmienčne odložený na skúšobnú dobu 25 mesiacov. Podľa § 51 ods. 4 písm. d/ Tr.zák. bolo obžalovanému prikázané v skúšobnej dobe zaplatiť zameškané výživné.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie prokurátor, ktoré v neprospech obžalovaného proti výroku o treste zahlásil do zápisnice o hlavnom pojednávaní ihneď po vyhlásení rozsudku. Následne prokurátor odvolanie písomne odôvodnil s tým, že s napadnutým výrokom rozsudku nesúhlasí. Uviedol, že v predmetnej veci neboli naplnené podmienky podmienenečného odkladu uloženého trestu odňatia slobody predpokladané v § 49 ods. 1 písm. a/ Tr.zák. Poukázal na to, že obžalovaný je špeciálnym recidivistom vo vzťahu k prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 Tr.zák. Obžalovaný bol za tento trestný čin už trikrát právoplatne odsúdený. K odsúdeniu trestným rozkazom, sp.zn.

2T/20/06 (poznámka predsedu senátu - zrejme tu mal prokurátor na mysli odsúdenie Okresným súdom Prievidza) uviedol, že samotné zahľadenie predchádzajúceho odsúdenia neznamena, že odsúdený nebol v minulosti odsúdený, preto poukaz na trestnú minulosť obžalovaného, hoci zahľadenú, je plne dôvodný. Ďalej prokurátor uviedol, že posledným odsudzujúcim rozsudkom bol obžalovanému za prečin zanedbania povinnej výživy uložený nepodmienečný trest odňatia slobody, ktorý zjavne nevedol k náprave obžalovaného. Obžalovaný zjavne nie je osobou, vzhľadom na ktorú možno dôvodne predpokladať, že na jeho nápravu nie je nevyhnutý výkon trestu odňatia slobody. Obžalovanému viac záležalo na konzumácii alkoholu, ako na elementárnej povinnosti vyživovať tri deti. Obžalovaný zároveň nejavil žiadny záujem o svoje tri deti, nenavštevoval ich, nekupoval im darčeky a skladal im telefón, keď mu volali. Osoba s takouto kriminálnou minulosťou a osobnostnými črtami a preferenciami jednoznačne nie je osobou, ktorá si „zaslúži“ v poradí štvrtú šancu v podobe podmieneného odkladu výkonu trestu odňatia slobody z hľadiska naplnenia účelu trestu. Prokurátor navrhol podľa § 321 ods. 1 písm. d/ Tr.por. a § 322 ods. 3 Tr.por. zrušiť výrok o treste v napadnutom rozsudku s tým, aby obžalovanému bol odvolacím súdom uložený nepodmienečný trest odňatia slobody v prvej polovici trestnej sadzby so zaradením podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr.zák. do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní navrhla prokurátorka krajskej prokuratúry zrušiť napadnutý rozsudok vo výroku o treste s tým, aby odvolací súd sám uložil obžalovanému nepodmienečný trest odňatia slobody v prvej polovici trestnej sadzby so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Odvolací súd podľa § 317 ods. 1 Tr.por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré tomuto výroku predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie prokurátorky nie je dôvodné.

Pokiaľ ide o procesný postup súdu prvého stupňa v tomto smere v odvolaní nebola vytykaná žiadna chyba, pričom ani odvolací súd sám nezistil také chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr.por.

Výrok o vine urobil súd prvého stupňa po tom, čo súd postupom podľa § 257 Tr.por. prijal so súhlasom prokurátora vyhlásenie obžalovaného o tom, že je vinným zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe.

K napadnutému výroku o treste z pohľadu vytykaných chýb v odvolaní prokurátora, uvádza senát odvolacieho súdu nasledovné. Predovšetkým je potrebné uviesť, že s vytykanými chybami sa zaoberal už súd prvého stupňa pri rozhodovaní o treste a jeho odôvodňovaní. Tu súd prvého stupňa okrem iného správne poukázal na to, že po vykonaní trestov odňatia slobody za rovnakú trestnú činnosť si obžalovaný riadne svoju nie malú vyživovaciu povinnosť riadne a včas plnil. Túto si prestal plniť až s odstupom takmer 2 rokov, pričom si vyživovaciu povinnosť neplnil kratšiu dobu (4 mesiace) a potom ju opäť plnil. Neplnenie vyživovacej povinnosti bolo pritom ovplyvnené nie absolútnym nezaujmom o plnenie tejto povinnosti, ale preto, že obžalovaný v dôsledku požívania alkoholu prišiel pre absencie o prácu. Súd prvého stupňa poukázal na to, že uložením trestu odňatia slobody s povolením podmieneného odkladu bude obžalovanému umožnené preukázať snahu plniť si ďalej vyživovaciu povinnosť a tiež uhradiť zmeškané výživné.

Senát odvolacieho súdu pripomína, že pri rozhodovaní nielen o treste, ale aj o vine pre prečin zanedbania povinnej výživy, sú povinné súdy prioritne sledovať záujem spoločnosti, ale predovšetkým oprávnených osôb na tom, aby bolo zaplatené dlžné výživné a platené bežné výživné (pozri napr. § 86 písm. a/ Tr.zák. o účinnej lúťosti). Preto aj pri rozhodovaní o spôsobe výkonu trestu odňatia slobody je uloženie spôsobu jeho výkonu nepodmienečne správne len vtedy, ak súd nemá istotu, že výchovný trest nemôže zabezpečiť plnenie vyživovacej povinnosti.

Ďalej pokiaľ prokurátor poukazoval na to, že obžalovaný je „špeciálnym recidivistom“ a poukazoval aj na zahľadené odsúdenie, s týmto sa odvolací súd jednoznačne nestotožnil. Je síce správne tvrdenie prokurátora, že zahľadením odsúdenia nedochádza k stavu, že by obžalovaný v minulosti nebol odsúdený. Podľa § 93 ods. 1 Tr.zák. ak bolo odsúdenie zahľadené, hľadá sa na páchatela, ako keby nebol odsúdený. Zahľadenie odsúdenia je inštitútom hmotnoprávnym, ktorým inštitútom sú viazané nielen súdy, ale aj orgány činné v trestnom konaní ak rozhodujú o hmotnoprávných dôsledkoch trestnej zodpovednosti. Ukladanie trestu medzi takéto hmotnoprávne rozhodnutie nepochybne patrí,

preto z tohto dôvodu nemožno pri rozhodovaní o treste zahladené odsúdenie pričítať obžalovanému v neprospech k tiaži, a to ani vo vzťahu k použitiu § 49 ods. 1 písm. a/ Tr.zák.

Z výrokovej časti rozhodnutia súdu prvého stupňa o treste, ale aj jeho odôvodnenia nevyplýva, že by súd prvého stupňa dával uloženým trestom odňatia slobody obžalovanému akúsi „štvrtú šancu“, ako to v odvolaní uvádzal prokurátor. Z uloženého trestu, vrátane uloženej povinnosti zaplatiť dlžné výživné vyplýva, že obžalovaný dostal „šancu“ v skúšobnej dobe zaplatiť dlžné výživné a platiť výživné bežné. Až potom, keď obžalovaný takto uložený trest nebude plniť (vedenie riadneho života, zaplatenie výživného), bude môcť súd pristúpiť k represívnej stránke trestu odňatia slobody, ako sa toho už v tomto štádiu trestného konania domáhal prokurátor.

Z takto rozvedených dôvodov rozhodol odvolací súd tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.